

EPISCOPIA HUSILOR

Scrisoare pastorală la slăvitul praznic
al Învierii Domnului nostru Iisus Hristos,
anul mântuirii 2021

**ÎNVIEREA LUI HRISTOS –
EVENIMENT TAINIC ÎNTR-O
„CIVILIZAȚIE A SPECTACOLULUI”**

Icoana relicvar,
Catedrala Episcopală din Huși

† IGNATIE,
Episcopul Huşilor

Scrisoare pastorală la slăvitul praznic
al Învierii Domnului nostru Iisus Hristos,
anul mântuirii 2021

Învierea lui Hristos –
eveniment tainic într-o
„civilizație a spectacolului”

Editura HOREB
Huși, 2021

† IGNATIE, DIN MILA ȘI PURTAREA DE GRIJĂ A CELUI DE SUS, EPISCOPUL HUȘILOR,

iubiților frați preoți, ostenitorilor din sfintele mănăstiri și alesului popor al lui Dumnezeu, har îmbelșugat, lumină îndestulătoare și bucurie sfântă de la Hristos Cel Înviat, iar din parte-mi părintească îmbrățișare

„Paștile cele sfințite astăzi nouă S-a arătat. Paștile cele noi și sfinte, Paștile cele de taină, Paștile cele preacinstite, Paștile Hristos-Izbăvitorul”¹

Cinstiți slujitori ai Sfintelor Altare, Cuvios cin monahal, Iubiți frați și surori împreună-rugători,

Hristos a înviat!

In această noapte sfântă și binecuvântată totul este plin de lumină. Dumnezeu, prin slujitorii Bisericii, ne cheamă să ne împărtășim din lumina Învierii lui Hristos.

Orice suflet însetat de bine și frumos dorește să fie învăluit de lumină și să devină lumină. De fapt, întreaga viață a omului este o neîncetată alergare după lumină, care înseamnă credință, dragoste și sens.

Noaptea Învierii lui Hristos ne descoperă un adevăr fundamental: când se arată lumina, omul nu o poate refuza. Aleargă înspre ea ca să o primească, cu nădejdea că viața lui poate fi transformată și umplută de lumină. Dar nu aleargă oricum, ci în tăcere și smerenie, în sfială și în rânduială.

De această realitate suntem încredințați chiar de ritualul primirii luminii din noaptea sărbătorii Paștilor. Înainte de invitația

---

¹ *Laudele Paștilor (stihira întâia)*, în *Slujba Învierii*, București, Editura Institutului Biblic și de Misiune Ortodoxă, 2010, p. 54.

slujitorului Sfântului Altar de a primi lumina, toate luminile din biserică sunt stinse. Se așterne o liniște și o stare de așezare interioară, care izvorăște din așteptarea momentului ieșirii preotului sau a episcopului cu lumânarea în fața iconostasului, pentru a ne aprinde cu toții lumânarea din lumina purtătoare de taină a luminii Învierii lui Hristos. Toate aceste clipe sunt trăite în taină, liniște și multă reculegere, pentru că lumina nu poate fi absorbită spiritual de inima unde se găsește gălăgie permanentă, tulburare pătimașă și risipire lăuntrică.

Știm din mărturia celor care au fost învredniciți de Dumnezeu să primească starea de lumină că ea se trăiește în taină și multă interiorizare. E nevoie doar de câteva crâmpoie de liniște ale sufletului nostru pentru ca lumina să-și facă drum înspre adâncurile existenței noastre.

Oricât de mult întuneric ar fi în jurul nostru, ivirea firicelului de lumină coincide cu risipirea a tot ceea ce ne poate arunca în deznădejde și tristețe.

Odată pătrunsă lumina în inima noastră, suntem martorii unei prefaceri lăuntrice, de care ne vom uimi și noi. Această lumină ne va povățui să înțelegem că doar ceea ce se trăiește ca taină și tăcere, ca discreție și profunzime, are cu adevărat valoare pentru împlinirea noastră duhovnicească completă și este de mare preț în fața lui Dumnezeu. Restul, este vorbă-n vânt și luptă zadarnică de a albi tăciunile vieții noastre.

Iubiți credincioși,

 venimentul în sine al Învierii a avut loc în taină și în abundență de lumină. În afară de Hristos, Cel care este Viața ființială, nimeni nu a fost martorul propriu-zis al momentului exact al sfărâmării boldului morții și al risipirii întunericului de către lumina incandescentă a Învierii lui Hristos.

De aceea, Învierea lui Hristos este definitivă și irevocabilă, pentru că El este singurul care-și învinge propria moarte, care cuprinde și moartea noastră, pătrunsă în datul existențial al firii noastre, ca urmare a păcatului.

Iisus este unicul din istoria întregii umanități care Se învie pe Sine Însuși și nu este înviat de către altcineva. Toate celelalte învieri, oricât de uimitoare au fost, sunt biruințe din exterior, dar nu mai puțin adevărate, așa cum a fost în cazul fiului văduvei din Nain, în cazul dreptului Lazăr, prietenul Domnului Hristos sau în cazul fiicei lui Iair, dovadă că toți s-au reîntors în moartea de care au fost izbăviți doar pentru un răstimp.

Învierea lui Hristos este pentru veșnicie, pentru că Cel care a biruit moartea este Însuși Dumnezeu desăvârșit și Om desăvârșit. Este Însăși Veșnicia. Prin Înviere, El nu s-a mai întors niciodată la viața de dinainte de răstignire și de moarte, ci ne-a făcut părtași unei vieți noi, în care spiritul a covârșit materia, transfigurându-o, în care moartea a fost anihilată de viață și în care firea umană, fragmentată de păcat, a primit darul unității indisolubile a firii umane îndumnezeite din Persoana lui Hristos.

„Moartea Lui – a lui Hristos – a fost o surprinzătoare sfâșiere, în care au fost cuprinse tot răul din lume și toate *morțile* noastre, astfel încât toată angoasa, toată ura, toată dezbinarea, moartea întreagă și toate *morțile* noastre sunt nimicite sau, mai degrabă, preschimbate, cu aceeași forță, în încredere, în iubire, unitate și viață prin Cel sau, mai degrabă, în Cel Care a fost ascultător Tatălui până la moarte și Care, fiind de-o-ființă cu Tatăl și cu Duhul în desăvârșirea treimică, S-a făcut *de-o-ființă* cu noi, până la iad, pentru ca însuși iadul nostru, însăși moartea noastră, să se umple de lumină; pentru ca, fie și numai un pic, libertatea noastră să se lase înduplecată întâlnind iubirea”².

Astfel, Învierea lui Hristos „este izvor de viață dumnezeiască pentru noi în viața pământească, un izvor de putere și de curăție”³.

² Olivier Clément, *Întrebări asupra omului*, traducere și note de Înaltpreasfințitul Părinte Iosif, Mitropolitul Ortodox Român al Europei Occidentale și Meridionale și de Preasfințitul Părinte Siluan, Episcopul Ortodox Român al Italiei, Paris-Alba Iulia, Editura Apostolia, Editura Reîntregirea, 2019, pp. 176-177.

³ Preotul Profesor Dumitru Stăniloae, *Teologia Dogmatică Ortodoxă (II)*⁴, București, Editura Institutului Biblic și de Misiune Ortodoxă, 2010, p. 175.

Dragii mei,

Hristos Cel înviat nu S-a arătat tuturor celor care L-au întâlnit sau L-au cunoscut în diferite împrejurări, atunci când El propovăduia realitățile noi și unice ale Împărăției lui Dumnezeu, ci doar anumitor persoane.

S-a arătat tot în taină celor care Îl iubeau atât de mult. Nu a căutat să transforme cea mai mare biruință sau bucurie din istoria umanității într-un spectacol gratuit pentru toți cei care s-au îndoit de autenticitatea dumnezeirii și învățaturii Lui sau pentru toți cei care L-au calomniat, prin ingratitudine și minciuni sfruntate. Nu S-a dus în fața celor care L-au batjocorit pe Cruce, prin ironia mușcătoare că dacă altora le-a făcut minuni, să facă și acum o minune, pentru a scăpa de chinurile fizice și tortura disprețului celor de pe dealul Golgota. Nici nu a mășăluit pe drumurile Ierusalimului, pentru a face o baie de mulțime, demonstrând ostentativ că a izbutit să facă ceva ce niciun pământean nu a mai reușit vreodată. Nici măcar ucenicilor Săi sau femeilor mironosițe nu li S-a arătat ostentativ, pentru a le demonstra ceva sau pentru a flutura stindardul unei biruințe nemaîntâlnite până la El. Sintetizând, aş spune că nu a căutat să impună spectaculos celorlalți Învierea Sa.

Nimic din toate acestea. Pentru că evenimentul Învierii Domnului are drept conținut dragostea răstignită a lui Hristos pentru întreaga omenire. Este dragostea care Se jertfește pentru alții. Este dragostea care „a pironit păcatul lumii, a gustat moartea și a pogorât întru cele mai de jos ale iadului”⁴, ca să ne dea „putința de a vedea de pe acum slava Învierii Lui tainice”⁵. Iar dragostea nu poate fi decât discretă și delicată. Nu se impune, ci creează spații de libertate. Nu caută să facă paradă, ci rămâne tainică.

De ce S-a arătat Hristos doar unora, nu tuturor? Și acestora, în taina personală a fiecăruia, nu în foșnetul unei adulări publice.

⁴ Sfântul Simeon Noul Teolog, *Cateheze. Scrieri II*, studiu introductiv și traducere de diac. Ioan I. Ică jr, Sibiu, Editura Deisis, 1999, p. 172.

⁵ *Ibidem*.

Hristos nu S-a arătat înviat și altor oameni, pentru că „arățarea, cunoașterea și recunoașterea Lui este recunoașterea iubirii. Numai iubirea cunoaște și recunoaște iubirea. El n-avea de ce să se arate răutății, pentru că răutatea, chiar când vede, răstălmăcește iubirea. Degeaba L-ar fi văzut dușmanii înviat; ura lor nu s-ar fi identificat cu iubirea Lui. Numai iubirea alor Lui, care L-au cunoscut cu adevărat și L-au crezut, putea să-L recunoască, să-L creadă și să-L înțeleagă deplin”⁶.

„Dar atunci de ce Învierea rămâne tainică? Din respect pentru libertatea noastră. Cel înviat nu Se impune. El nu Se arată după puterile acestei lumi, ci Se revelează doar celor care Îl primesc în foc și dragoste. Nu Învierea provoacă credința, ci credința permite Învierii să se manifeste”⁷.

Dreptslăvitori creștini,

Din nefericire, omul zilelor noastre are tendința de a transforma totul în spectacol, în circ și gălăgie, încât cel care urlă mai tare are deja impresia și pretenția că tot ceea ce rostește devine un adevăr de neocolit pentru absolut toți ceilalți. Astfel, cel care se plasează vehement întotdeauna în opoziție față de opinia bunului simț crede că are și dreptate. Paradoxal, cel care se arată mai vulgar, crede că este și simpatic.

Să nu aveți încredere în oamenii care urlă, chiar dacă îi socotiți animați de intenții bune sau benefice pentru societate. Cei care urlă frenetic și pătimăș, de fapt suferă de micime sufletească și de trufie egocentrică. Sunt vicleni și vor, cu orice preț, ca toate reflectoarele națiunii să se abată peste umila și palida lor viață, care, din păcate, nu are nici măcar pentru ei o umilă semnificație. Vor să smulgă, de multe ori prin minciună, ipocrizie și manipulare, popularitate ieftină, care cred ei că le conferă legitimitate.

⁶ George Remete, *Iisus Hristos, iubirea trădată. Singurul Dumnezeu (II)*, București, Editura Paideia, 2020, p. 476.

⁷ Olivier Clément, *Hristos a înviat. Cuvinte despre sărbătorile creștine*, traducere de Nicolae Turcan, Cluj-Napoca, Editura Renașterea, 2017, p. 46.

Feriți-vă de cei care se hrănesc cu stridențe. De cei care simt nevoia să prefacă toate compartimentele vieții omului într-un spectacol urât și poluat de superficialitate. Pentru aceștia, viața devine un imens spectacol, în care toate rufele se spală în văzul și auzul tuturor. Cu lejeritate uimitoare sunt deversate în spațiul sau mediul public toate vulgaritățile, care dintr-odată par absolut necesare pentru a atinge cota maximă de rating sau de vizualizări. Pentru aceștia, însăși credința devine tema unui spectacol de prost gust, în care își asumă autoritarist rolul de proprietari privilegiați ai adevărului și în care sărbătorile sunt transformate în ocazii de benchetuială și celebrări triumfaliste și festiviste, lipsite de smerenia și liniștea dătătoare de frumusețe și deschidere față de tainele și semnificațiile profunde pe care le implică orice zi de praznic sfânt.

Învierea Domnului Hristos ne învață că doar ceea ce este trăit în taină și rugăciune, în smerenie și delicatețe, în iubire și frumos, poate schimba fața lumii și inima omului. Că Paștile sunt adevărată sărbătoare doar pentru cel care are ochi să vadă cele nevăzute, doar pentru cel care are inimă să simtă pulsul harului dumnezeiesc și doar pentru cel care are suflet să se hrănească cu lumina lui Hristos.

Rogu-vă, lăsați-vă purtați de taina praznicului Învierii Domnului, ca la rândul-vă să fiți purtați de lumina, frumusețea și bucuria negrăită a unei vieți trăite în liniște și în iubirea lui Hristos.

Fie-vă sărbătorile pline de lumină, de bucuria celor dragi ai dumneavoastră și pline de dor după Hristos, sensul și adevărata împlinire a fiecărui om.

Hristos a înviat! Adevărat a înviat!

Al vostru frate întru Hristos
și părinte de tot binele voitor și fierbinte rugător,

† Părintele Episcop IGNATIE al Hușilor

2021 - „Anul omagial al pastorației românilor din afara României”
și „Anul comemorativ al celor adormiți în Domnul;
valoarea liturgică și comemorativă a cimitirelor”

© Toate drepturile rezervate Episcopiei Hușilor.
www.episcopiahusilor.ro

ISBN 978-606-95165-1-5

Editura HOREB

CATEDRALA EPISCOPALĂ „SFINȚII APOSTOLI PETRU ȘI PAVEL”

Dată în reședința noastră episcopală din Huși,
la praznicul Învierii Domnului nostru Iisus Hristos,
din anul mântuirii 2021.

Însemnare:

Preacucernicii și Preacuvioșii Părinți vor citi această „Scrisoare Pastorală”
în bisericile parohiale și cele mănăstirești în prima zi de Paști,
urmând ca în bisericile filii să fie citită a doua sau a treia zi de Paști.